

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 28 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca – Hiszpania) – AW, PN/CaixaBank SA

(Sprawa C-254/22 ⁽¹⁾, CaixaBank)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 2014/17/UE – Kredyt hipoteczny – Zmienna stopa procentowa – Warunek przewidujący stosowanie stopy procentowej obliczanej na podstawie wskaźnika referencyjnego dla kredytów hipotecznych (IRPH) powiększonego o 0,50 % – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru takiego warunku – Wymogi dobrej wiary, równowagi i przejrzystości – Konsekwencje stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku]

(2023/C 179/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AW i PN

Strona pozwana: CaixaBank SA

Sentencja

1) Część druga pierwszego pytania prejudycjalnego, część druga jedenastego pytania prejudycjalnego i piętnaste pytanie prejudycjalne przedstawione przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca (sąd pierwszej instancji nr 17 w Palma de Mallorca, Hiszpania) są oczywiście niedopuszczalne.

2) Artykuły 3, 5 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, które zwalniają przedsiębiorcę z obowiązku dostarczenia konsumentowi przy zawieraniu umowy o kredyt hipoteczny informacji dotyczącej dotychczasowej zmiany wskaźnika referencyjnego, przynajmniej w trakcie dwóch ostatnich lat, poprzez dokonanie porównania w stosunku do innego wskaźnika niż Euribor, pod warunkiem że owe przepisy oraz to orzecznictwo krajowe pozwalają sądowi na upewnienie się, że w świetle publicznie dostępnych oraz dostarczonych informacji, w danym wypadku przez przedsiębiorcę, właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie zrozumieć konkretne działanie metody obliczania wskaźnika referencyjnego i w ten sposób ocenić, na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów, potencjalnie istotne konsekwencje gospodarcze warunku umownego określającego zmienną stopę procentową dla swoich zobowiązań finansowych.

3) Artykuły 3, 5 i 7 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom oraz orzecznictwu krajowemu, w myśl których brak dobrej wiary po stronie przedsiębiorcy stanowi wstępny warunek konieczny wszelkiej kontroli treści nieprzejrzystego warunku umowy zawartej z konsumentem. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym należy stwierdzić, że przedsiębiorca działał w dobrej wierze, gdy określił stopę procentową umowy o kredyt hipoteczny poprzez odniesienie do wskaźnika przewidzianego w ustawie oraz czy warunek zawierający taki wskaźnik może doprowadzić do istotnej nierównowagi na niekorzyść konsumenta pomiędzy prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy.

4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku nieważności nieuczciwego warunku określającego zmienną stopę procentową umowy o kredyt hipoteczny przy użyciu wskaźnika referencyjnego sąd krajowy zastąpił ten wskaźnik przewidzianym prawem wskaźnikiem mającym zastosowanie w braku odmiennego porozumienia między stronami umowy, pod warunkiem że umowa o dany kredyt hipoteczny nie może dalej obowiązywać w przypadku usunięcia rzeczowego nieuczciwego warunku, a unieważnienie całej umowy naraża konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje.

⁽¹⁾ Data wpływu: 12.4.2022